

En dag i Indien

Namaste!

Jag heter Sadna och jag är 8 år. Jag bor i ett litet hus med två små rum och kök tillsammans med pappa, mamma, storebror Daniel som är 11 år, lillasyster Ritha som är tre år samt mammas lillasyster Alpana. Jag har haft en liten syster till men hon blev väldigt sjuk och dog.

På kvällen när vi bäddar på golvet för att sova blir det ganska trångt med så många i vårt lilla hus. Men det är bra att Alpana bor hos oss för hon hjälper oss med allt som behövs.

Det viktiga vattnet

Tidigt på morgonen, strax innan solen går upp, vaknar min mamma och då väcker hon Alpana och mig för då är det dags att gå och hämta vatten. Brunnen ligger i utkanten av byn, men inte så långt från vårt hus. Jag gnuggar sömnen ur ögonen, tar min kruka och följer med de andra kvinnorna och flickorna som är på väg för att hämta vatten.

Alpana släpper ner en hink med ett långt snöre i brunnen, hissar upp vattnet och häller det i våra

krukor. Krukorna bär vi sedan på huvudet. Mamma kan bära två krukor ovanpå varandra på huvudet, själv orkar jag ännu så länge bara bära en kruka. Allt eftersom vi vaknar till ordentligt går det mer livligt till vid brunnen, vi pratar och skrattar och trivs gott tillsammans.

När vi kommer hem häller vi vattnet i en vattenho i köket. Det vattnet använder vi när vi ska tvätta oss och när vi diskar. Vi fyller också lerkrukan som står inne på toaletten, som är ett hål ner i marken, så att vi har vatten att spola i toaletten med. I en stor mässingskruka i köket har vi dricksvatten och vatten till matlagning. Det vattnet hämtar vi från en annan brunn som ligger på andra sidan byn.

Så är det dags att laga till frukost. Alpana går ut med kolspisen, fyller den med kol och får fyr på den medan mamma börjar röra ihop bröddegen. Vi äter färskt bröd till varje måltid. När kolen är het, kavlar vi tunna brödkakor, chapatti, av degen och gräddar dem över kolelden. Alpana kokar te, chai, som vi dricker till bröden.

Golvet är bekvämast

Oftast sitter vi på golvet när vi äter. Det tycker vi är bekvämast. Vi sitter på golvet även när vi tvättar kläder, lagar mat eller bara sitter och pratar.

Efter frukosten går pappa till sitt arbete i en kolgruva. Ibland arbetar han på kvällar eller nätter men den här veckan har han dagskift. Daniel går till skolan. Jag hjälper mamma och

Alpana att rulla ihop sängkläderna som vi lägger på en lås som vi har som förråd. Sen går vi ner till brunnen för att tvätta kläder, det gör vi nästan varje dag. Vi bär med oss kläder, tvättvål och baljor. vid brunnen finns en stor platt sten som det är bra att hålla till på. Den är lätt att tvätta ren så där kan vi också lägga de rena kläderna utan att de blir smutsiga igen.

Ritha vill också gärna hjälpa till och vi får passa så att hon inte går så nära brunnen att hon trillar i. Det är ofta ganska många kvinnor och barn som kommer till brunnen och det är så roligt att vara med och lyssna till allt som de vuxna pratar om.

Hemma igen är det dags att börja med lunchen som tar ganska lång tid att laga. Vi ska koka dal (linsgryta), ris och grönsaker och så baka bröd. Några av våra grannar kommer på besök medan vi håller på att laga maten och de slår sig ner på golvet i köket och hjälper till att putsa grönsaker och baka ut brödet.

På eftermiddagen går jag i skolan. Vi är 54 elever i min klass. På golvet ligger långa "mattor" av säckväv som vi sitter på. Vi sitter ungefär tio i varje rad. Alla barn har likadana kläder för vi har skoluniform. Flickorna har blå klänningar med vita kragar och pojkarna har blå kortbyxor och vit skjorta. Vi har lektioner med hindi, matte, historia och geografi idag. När jag blir större så får jag börja lära mig engelska som min bror. Det är ont om skrivböcker så istället använder vi griffeltavlor.

Vår fröken har en annan klass på förmiddagarna. Det är många barn som går i skolan men det finns inte så många klassrum eller lärare att alla barn kan vara där samtidigt.

När jag kommer hem från skolan hjälper jag till med maten igen. Pappa och Daniel kommer hem och familjen samlas till en måltid där vi äter och berättar för varandra om våra olika upplevelser under dagen. Det har blivit mörkt ute och så småningom brer vi ut våra bäddar igen och lägger oss för att sova.

Berättad av Berit Hofgren deltagare i Länderårresan till Indien 1994